

תורת

הסתגנות קנתה לה אחיה איתנה בקרקע ישראל. על כך העירו עשרות סיפורי המתיחות שהגיעו למערכת. העולם הזה — לאחר פירסום הרשימה על תורת המתיחה (המסלול הזה 1890). סיפורים אלה נשלחו על ידי קוראים בני כל הגילים ויזמו את כתיבתם בפרס המובטח שזו לא אחת (בלי מתיחה).

התקפה במסגרת שחר

התקפה במסגרת שחר

הדבר היה בשנת 1947, במשק איילת השחר, עוד לפני גיוסנו לפלמ"ח. בצרף שלנו נמצא חבר אחד, שהיה קצת פחדן — ואנו החלטנו למחות אותו כהוגן. באחד הערבים כאשר היה אותו חבר עדיין בעבודה, חיברתי שני מוקשיהפחדה למי שתו והעברתי מהם חוטים אל מיטתי. מיד לאחר מכן השתרעו אני ושני חברי על המיטות והעמדנו פני ישנים.

כעבור שעה קלה הגיע למקום יחזקאל החבר הפחדן. הוא התפלא מאד כשראה אותנו ישנים. הוא אסילו ניסה להעיר אותי ולשאל מה קרה. אבל אני פקחתי את עיני וגימגמתי:

לך לישון. אומרים שהערבים יתקשו את המשק לפנות בוקר ונלני להיות מוכנים.

יחזקאל החוויר כסיד ומיהר להתפשט וליכנס למיטתו. ברגע בו התכסה בשמיכה, משכתי בחוט — המוקש התפוצץ.

יחזקאל פרץ בועקות אימים וחברני, מי איר, ועק לעברי:

הכנס מתחת למיטה! המזרון יגן עליך מרסיסים!

יחזקאל נדחק אל מתחת למיטה. אולם המזודה שהיתה שם הפריעה לו והוא פרץ בכבי מר:

אוי! המזודה לא נותנת להיכנס!

סתום את הגיורה, שאג עליו מאיר, אתה רוצה שהערבים ישחטו את כולנו? אותה שעה הפעלתי את המוקש השני. הרעש היה אדיר ויחזקאל וינק מתחת לי משה כנשור-נחש.

טוב, אמר לו מאיר, אני רואה שהמזודה באמת מפריעה לך. יש לך רק בריה אחת: לרוץ לבית-השימוש הקרוב ולהסתתר שם. אבל צא לשם בזחילה, אחרת יעשו ממך הערבים מסנת!

יחזקאל נשמע לעצה הטובה הוא זחל מן הצרף ועד בית-השימוש, הסתתר בפנים וישב שם שעה ארוכה — עד אשר ריחמנו עליו.

אברהם דרורי, ירושלים

אלה עלילות יומקה

המתחן, או ליתר דיוק, התעלולן הישן ראלי הגדול ביותר הוא יומקה, הידוע ב"מעלילו במרבית קיבוצי הארץ. חברי ק"י בויך גבת וזכרים עדיין היטב איך נכנס יומקה באחד הימים לחדרהאוכל, כשהוא גורר אחריו עכברוש גדול, קשור בחבל ומקושט בסרט אדום — בדיוק כמו כלב לב.

באחד הימים הרגינו פיצו הירושלמי, חבר הכשרת הצופים, את יומקה ויומקה התנקם בו בדרך מקורית: עוד באותו לילה התעורר פיצו ומצא במיטתו אלפי חיפושיות-שדה שחורות.

פעם אחרת, בעת אזעקת-לילה מבוימת, התאמץ חברנו אשר לשוא ללבוש את מכ

נסיון. רק לאחר שהודק האור התברר שימישהו תסר את קצות המכנסים בחוט חזק. התעלולן האלמוני היה, כמיזבן יומקה.

יומקה לא הסתפק בתפירת מכנסים. באחד הלילות פרצה תגרה עזה בין שני חברינו, איחמר ובנצי, שישני במיטות סמוכות. כל אחד מהם טען שחברו סחב לו את הישמיכה, רק מאוחר יותר התברר שיומקה תסר את שתי השמיכות זו לזו והיה הרגורם העיקרי לתגרה.

רק במקרה אחד בא יומקה על עונשו. ליל אחד שהצליח לשנות במחלקת פלמ"ח שלי מה ובקצינת-הסעד הגדולית.

הדבר היה בתקופת ההפיגה הראשונה, כאשר ירד הפלמ"ח מירושלים וחנה בכ"ר, רפנד, לשם מנוחה והתארגנות. סרפנד היה תה עדיין טרייה אחרי הכיבוש, ויומקה יצא לחפש מזכרות. המזכרת הראשונה אשר מצא היה פגר של חתול. הוא לקח את החתול, ארו אותו בשקיק של שני לחיים, אחר ניגש לקצינת-הסעד שלנו, עליוה, ו"אמר:

החובלי לקחת את השקיק ולחכות לי אתו ליד הקולנוע? אניע לשם מיד.

מובן מאליו שעליוה הסכימה. היא לקחה את השקיק, מבלי לדעת מה יש בתוכו, וניגשה אל פתח הקולנוע. מיד קיפו אותה הסקרנים מכל עבר וביקשו לדעת איזה שי קיבל יומקה. עליוה סירבה תחילה לפ" גוע ברכוש פרטי, אולם החברה שיכנעו אותה. התוצאה: עליוה התעלפה והועב"ר לה למרפאה הקרובה ביותר, והחברה חיינו רו על הסרט.

הפגר של החתול נשאר במקום הפסע. יומקה ניגש אליו, לקח אותו והמשיך בו. סירר. במהרה התעורר בו רעיון גאוני, הוא גילה באחת התנויות קופת-פלדה ריקה, פתח אותה, הכניס לתוכה את החתול, אחר חזר אל החברה והכריז:

מצאתי קופת פלדה. כנראה שיש בה הרבה כסף. אבל אינני יכול לפרוק אותה. מיד התחילו החברה להסתנן לעבר ה"חנות. רפי, המומחה שלנו לפיצוח קופות, התחיל למשש את הקופה מכל הצדדים ו" לתחוב לתוכה מברגים. מיזבן מאליו שי" הקופה לא נפתחה — משני שאסילו לא עלה על דעתו לנגוע בדלת.

בעקבות רפי באו מומחים אחרים עם פליררים, צבחות ופטישים כבדים. אך כל מאמציהם עלו בתוהו. לבסוף, כאשר כבר התכוונו החברה להשתמש בגליטי, לחץ מישהו על הידית. הקופה נפתחה — ופגר החתול המבאיש צנח מתוכה והתגלגל ל" רגלי הסקרנים. יומקה, ימח שמו וזכרו!" פרצה זעקה מפי כולם. אבל יומקה כבר נשא את רגליו וברח.

אולם הפעם החליטו החבורים להעניש את התעלולן — ויהי מה. למתרת בבוקר, בעת שיעור הספורט השימישי, הסתערו פתאום כולם על יומקה, קשרו אותו לכ"ר סא שהובא מאי-שם ותלו מול חוטמו את השקיק עם פגרי-החתול. התעלולן המסכן

היה נאלץ לשבת כך עד הערב — וכל ה"כחנה בא להתבונן בו ולצחק למשכתו.

בנימין ברייזק, גבעתיים

מתיחה על אופניים
לשני שנתיים עבדתי כמכונאי-קולנוע. הייתי חוזר הביתה בחצות-הלילה, ברכיבה שמן, לבוש תחתונים. הייתי משוכנע כי הצעיר הבורח הוא גנב, או לפחות המאהב של אשת השמן. על כן הדרתני את האופניים והצטרפתי לרדיפה.

במהרה התיאש השמן מלהרביק את הצעיר. כנראה שהוא נוכח גם כי לבושו לא התאים ביותר לריצה ברחיבות-העיר. הוא נעצר תחתיו, אבל אני המשכתי לנסוע בעקבות הצעיר המבוהל, השגתי אותו, ספחתי על כתפו ואמרתי: "גנב, ניצחתי במירוץ!"

הצעיר הודהם גימגם: "מה... אתה לא מהמסטרה? אתה לא רוצה לעצור אותי? מה פתאום?" אמרתי, "רציני רק לצ" שית ספירט ולראות מי ישיג את מי."

ברוך יורכנין, תל-אביב

הסוד השמיני

בחנות הספרים שלי, על השולחן היה מונח ספרס הסוד השביעי של נתן אלתרמן. יום אחד נכנסה לחנות נערה חיונית ו" עמדה להתבונן בספר. אותה שעה נמצא במקום חברי. אף הוא התבונן בספר ו" שאל: "של מי הוא?"

"שלו!" אמרתי לתומי.

"מה?" קראה הנערה בתמהוה, "אתה נתן אלתרמן?"

"בהחלט", אמרתי, "יחברי העומד כאן הוא הסופר המפורסם משה שמיר". הנערה התנגשת מיהרה לרוץ הביתה ולספר להוריה כי היא קנתה בחנות של נתן אלתרמן. רק לאחר שבועיים, כאשר שבה ונכנסה לחנותי, גיליתי לה את האמת. אכזבתי היתה גדולה. היא לא רצתה להא" מין שאינני נתן אלתרמן.

מ צוק, יפה

שיגוע סלפוני

אחת המתחיות הטלפוניות האהובות ב" יותר על ועל חברי היא זו: אני מסלפן לאדם מסויים, גניח ששמו שמעון ופיתח אתו בחילופי-הדברים הבאים:

אני: הלו...
שמעון: מי מרבר?

אני: מדברים במחלקת העבודות הציבוריות, אתה מתבקש למדוד את אורך חוט הסלפון שלך מן המכשיר ועד התקע.

שמעון: אבל אין לי סטימטר.

אני: תוכל למדוד גם לפי אורך ה" מרצפות.

שמעון: (לאחר מדידה מיגעת) בסר וחצי בדיוק.

אני: האם החוט מספיק חזק?

שמעון: בהחלט!

אני: אם כן, קח אותו ותלה את עצמך. רור בן-נאה, ירושלים

בשליחות הסולדת

חבר היה בימי ההסוגה השנייה. כאשר חנינו בגליל העליון. באחד הימים נסיעו שמועות שהממשלה עומדת לשלוח משלחת של קציני צה"ל לארצות-הברית, לעזרת המגבית המאוחדת. כל הקצינים שלנו היו בלאים תקומה, אבל קצין אחד, צעיר ותמים כמו קיר פשוט מת לנסוע.

תארו איפוא לעצמכם את שמחתו של אר"תו קצין, כאשר הגיע אליו צורתניעה להת" יצב כמטה-החטיבה. מסרת הנטיעה: שלי על אופניים. באחד הלילות, כאשר עברתי ברחוב טרוימפלדור, ראיתי פתאים כחור צעיר יוצא בריצה מפתח אחד הבתים. כע" כור שניות מספר פרץ מאותו בית גם גבר חות לארצות-הברית. הוא התמלא מרץ, מי" הר להתחזיר את כל הפצני למחסן הכנודים, סחב את המיטה והמזרון על גבו מן ה" איהל שלו ועד המחסן. כל אנשי הר פלוגה מיהרו להיפרד ממנו ואיחלו לו הצלתה.

כעבור חצי שעה חזר אלינו הקצין אבל וחפיו ראש. התברר שמרוב חיסרון לא ראה כלל את התאריך אשר על גבי צ" התנועה: הראשון לאפריל.

ש. ח. עה-ל

הציוד: חום פשוט

בילדותנו היינו נוהגים להיכנס לאחד הבתים ברחוב שלנו, כשבאמתחתינו תבלי קשירה מן המוכן. היינו קושרים את ידיהתן של כל שתי דלתות, שנמצאו זו מול זו. לאחר מכן היה אחד מאתנו רץ יתף מן הקומה העליונה אל קומת-הקרקע ופסעל בדרכו את כל פעמוני-הדירות. הדמרים היו מנסים לפתוח את הדלתות, לא היו כצלי" חים — ואנו היינו מתפקעים בצחוק.

אחד התעלולים שנתן לנו סיפוק יותר מכל היה תעלול הארנק. היינו קושרים חוט משיחה ארוך לארנק מלא פיסות נייר, שמים את הארנק על אם הדרך, ואחוזים בקצה התים ומסתתרים מאחורי שית סמוך. ברי נע בו היה אחד העוברים-וישבים מנסה ל" הרים את הארנק, היינו מישיכים בחוט — והוא היה נעלם מאחורי השית. הבריש ה" נדהם היה הולך בעקבות ארנק-הקסמים, והאמת היתה נגלית לו רק לאחר שהיה נתקל בנו.

כאשר נסאס לנו במקצת תעלולי-הארנק, הפע"צ מתיחה מסוג חדש לגמרי. באחד היפ"ט המקנ" אל הבבוש והדבקנו אליו מסכע של שילינג בעזרת חסיסת מאסטיק. כעבור רגע קל כבר ישבנו במקום מחבוי" אני וראינו איך אשה בראית-בשר מועתה ומתאמצת לנתק את המסכע מן המרצפת.

משה פרץ, עה-ל

